

DOM, CESARJA! Domači Prijatelj.

VSE ZA VERBO!

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto I.

V Celovcu, 30. novembra 1897.

Štev. 22.

Mojemu národu.

K tebi pesmice hitijo
Na goró, na grič in v dol,
In s teboj se veselijo,
Čutijo, delijo bol.

V pesmih bi ovekovečil
Rad te, dragi národ moj;
Rad usodo bi omečil
Neusmiljeno s teboj.

V krilu proste domovine
Srečen rod bi gledal rád,
Iz srcá bi globočine
Spev najlepši pel takrát.

Bogdan.

Popotnik in poštarjev „pudl“.

(Iz češkega. — Svecán.)

Želinjski gospod poštar je imel kodrastega psa, pudlna, kakor pravijo, kteremu ni manjkalo nič družega, nego da bi znal govoriti in bi bil bolj prebrisan, kot marsikteri človek. Tako se je bahal gospod poštar, in njemu moramo verjeti, ker je znal tudi latinsko!

Enkrat je obiskal ljubega poštarja neki sorodnik. Ostal je na pošti nekoliko dnij. Šla sta enkrat po južini pogledat njive. Rž je že cvetela, ječmen in pšenica sta že imeli lati in na travnikih je bilo toliko lepih rož, plavih in rumenih, kakor bi bile spadale iz neba.

Poštar je korakal ponosno, zibajoč zadovoljno svoj okrogli trebušček. Naenkrat se ustavi in kazajoč s pipo na svojo njivo reče prijatelju: „Vidiš tam, ono krasno pšenico? — To je moja!“

„Bog ti jo blagoslovi.“

„Blagoslovi — sevé, ali jaz se tudi dovolj trudim.“

„Ali poglej, kje tvoj pudl leta. Ne bo se zgubil?“

„Nič se ne boj! Pelji ga kamor hočeš in vendar prileti domú kakor po telegrafu. To je žival! Čakaj, bodem te prepričal!“ Seže v žep in vzame srebrn tolar. „Ta tolar položim tukaj v grmovje. (Bila sta baš pri meji, na kateri je cvetel šipkovec.) Kedar prideva domú, rečem pudlnu: „Pudl, zgubil sem tolar“ in boš videl, da ga prinese.“

„Sem radoveden“, reče gost.

„Bodeš se zavzel. Zdaj pa pojva po tej-le stezi, pogledamo še gozd in potém greva domú.“

Šla sta v gozd. Ne dolgo potém je šel po istem potu popotnik. Imel je na hrbtu le malo culico. Žvižgal

je veselo in ko pride k šipkovcu, ustavi se ter reče: „Tukaj je lepó; vležem se malo v senco, saj mi pot ne bo ušla.“

Vlegel se je v dišečo travo, dal je roki pod glavo in gledal proti plavemu nebu. Škrjančki so peli, rože se mu smehljale, in trava, žito — vse je okrog šepetalo tako tiho, kakor otroci, kedar si pripovedujejo svoje skrivnosti. Za nekaj časa začelo je solnce popotniku sijati v oči. Obrne se, hotéč malo zadremati. V tem se mu v grmovju nekaj zablíši. Seže po tem in plane kvišku: „To je nekaj! Tolar!“ Spanje je zginilo. Vzame culico na hrbet, palico v roko in hajd veselo naprej.

Malo pozneje se mu pridruži lep pudl, skakal je na njega kakor na znanca, potegnil ga je večkrat za suknjo, cvilil je in vohal. —

„Kaj pa je to?“ mislil si je popotnik, „da se mi pes tako prilizuje? Saj ga še nikoli nisem videl!“ Začel ga je odganjati: „Ali se pobereš! sicer te premerim s palico!“ Pes je odskočil, toda ni šel naprej.

„Eh, kaj!“ mislil si je, „saj si lep pes, gotovo dobim za te dva goldinarja. Pudl, pojdi!“

Pudl je veselo priskočil in držal se ga je kakor senca, neprenehoma ga ovohavajoč.

Popotnik je šel skoz eno, drugo vas, dokler ne pride k veliki gostilni pri cesti. Tam se ustavi. Solnce je že zahajalo.

„Dober večer, gospod gostilničar!“ pozdravi veselo, „prosim, vrček piva in pozneje dobro večerjo.“

Gostilničar ga je meril z očmi, kakor bi ga cenil.

„Nič se ne bojte, denar imam,“ reče popotnik, zapazivši gostilničarjevo nezaupnost, danes sem srečen, našel sem ta-le tolar.“

Potegne ga iz žepa. Pudl ga zagradi. „No, no, menda me ne boš vgriznil!“ zadril se je nad pudlnom popotnik, vtaknivši hitro tolar v žep.

Gostilničar zagledavši tolar, udari na drugo struno: „Kdo pa je vprašal za denar? Meni se je samo zdelo, da sem vas že nekje videl, zato sem vas tako gledal. Kaj pa ukažete za večerjo.“

„Kaj pa imate?“

„Imamo telečjo pečenko s salato.“

„Prav! K salati mi dajte tudi jajce!“

„Kako drugače? Dve, tri?“ vprašal je gostilničar.

„Štiri! Jaz jih zeló rad jem.“

„Rezi!“ klical je gostilničar v kuhinjo — „telečjo pečenko s salato in štiri jajca.“ Sam pa je postavil pred gosta vrček piva: „Pivo je izvrstno. Ravno zdaj sem ga načel.“

Popotnik poskusi pivo in potem odganjajoč muhe reče: „To je tukaj muh!“

„Ako vam je drago, pojdiva na vrt. Jaz tudi rad zunaj sedim.“

Šla sta na vrt. Popotnik je jedel in pil in v nekoliko urah je bil veselejši kot Rotšild.

„Lepega pudla imate“, hvalil je gostilničar.

„Ali vam ugaja? Verjamem! Kupite ga!“

„Kje ste ga vzeli?“

„Kje sem ga vzela? Moj je! Tako star pes se tujega človeka ne drži. Če mi daste tri goldinarje bode vaš.“

Gostilničar je gledal psa z dopadanjem: „Morate ga dati boljši kup.“

„Niti za krajcar ne odstopim.“

„Ko bi vam dal dva goldinarja“ — —

V tem so začeli igrati godci pred gostilno.

„O ti gora sijonska, ozeleni se!“ klical je popotnik.

„To je veselje! Gospod gostilničar, če plačate godce, da bodo nekaj časa igrali, dam vam pudla za dva goldinarja.“

„Torej velja!“ seže gostilničar popotniku v roko in pudl je bil prodan.

„Samo, če pri meni ostane?“ dvomil je gostilničar.

„Dva, tri dni mora biti zaprt“, potem ne ubeži več.“

Prišlo je še nekoliko gostov. Sedeli so tudi na vrtu. Godci so lepo godli — bili so Čehi — mesec je jasno sijal, rože so dišale, pivo je bilo dobro, naš popotnik je bil kakor v raju.

Pozno zvečer, ko so vsi odhajali, reče popotnik gostilničarju: „Gospod gostilničar, ali bodo godci spali v gostilniški sobi? Nisem imel že davno nobenega pokoja po noči. Imate kakšno sobico, kjer bi mogel zopet enkrat po dolgem času mirno spati?“

„Seveda. Le z menoj pojdite. Jutri bodeva od tistih dveh goldinarjev odračunila.“

„Kako drugače?“

Gostilničar je peljal popotnika v prijetno sobico. Pudl je šel s popotnikom.

„Lahko noč“ voščil je gostilničar.

„Hvala. Lahko noč!“ (Konec prihodnjic.)

Župnik Sebastijan Kneipp.

(Spisal V. Hutter.)

(Dalje.)

Poseben talent je imel Kneipp za poskušnje in ni miroval, dokler ni našel ali zmotil, kar ga je skrbelo. Bolnikov pa tudi nikjer ni manjkalo. Enkrat je nadomestoval drugega župnika tri dni. Tačas v tej fari hiša pogori in kmet pade v ogenj, da si je lice in roke grozno opekli. Koža in meso je viselo od prstov in rok. Nesrečnež strašansko vpije za smrt proseč. Kneippu, to videti ne dá miru, premišljuje to in ono in potem hitro od zdravnika napravljene obliže odstrani, s peresom naglo beljaka, lanenega olja in kisle smetane zmeša in to prav debelo, da bi zrak ne prišel skozi, namaže na opekline, navrh nadeva mokrih starih (obrabljenih) mehkih prtenih (sevé čednih) cunj in povrh še za odejo suh prt. V vsakih dveh urah je mokre cunje z gobo spet dobro zmočil, zjutraj in večer pa je odvezal cunje, da je še po-

mazal. V četrtni uri so bolečine že nekoliko ponehale. V 14. dnéh je bil kmet skoro popolnoma zdrav. Enako se je Kneippu pač večkrat godilo, da je moral motriti, misliti, a iz knjig ni študiral.

Kar je govoril in pisal, je vse sam skusil, njegov način ozdravljanja z vodo je njegova iznajdba, zato se je po iznajditelju kmalu jelo imenovati kneipovanje*) Dolgo let je bilo treba skušati, predno je iznašel pravilo. Čim mrzlejša voda tem boljša in čim krač in rahlejši poraba (kopel i. dr.) tem koristnejša — topla voda le malo koristi in mnogo več se doseže z mrzlo. Posebna Kneippova lastnina ali iznajdba so izvrstni polivi. Strožil je celi načrt, da ni treba več iznajti, ampak le ohraniti in prav rabiti.

Pa Kneipp ni vsega v svoji glavi iztuhtal. Kakor je pri iznajdbah navadno, so tudi njegovim skušnjam bili zvonanji povodi. Sam pripoveduje, kaj ga je napeljalo na to in ono misel. „Konje kopljejo, pa jih ne brišejo, tudi človeku ne bo treba po kopeli brisati se.“ „Konje potne in vroče ženejo v vodo in oblivajo, pa še nobenega konja ni mrtvud zadel, tudi človeku ne bo škodovalo, če se poten in vroč gre kopat ali umije.“ Take misli so mu prišle in je poskušal mnogo in na vse načine. Spoznavši na samem sebi in drugih, da je voda izvrstno zdravilo, spomnil se je, da je v mladosti bos hodil in ni mogel zabiti, kako dobro mu je dejalo; da so skoro vsi bos hodili doma in je mnogo ljudi reklo: „To potegne iz glave in pomaga, če glava boli.“ Poleti smo veliko zdravejši, ko po zimi, ker po zimi ne moremo bos hoditi.“ Otroci so radi par minut po snegu letali in bili veseli novega snega.

Mnogo ljudi, zlasti hlapci so si zjutraj pri vodenju glavo, vrat in prsi omivali, pa tudi večer; kedar so „troljali“, so si umili (nazadje) noge, pa tudi roke zraven. Vsak je čutil, da to utrujenost iz nog potegne. Spominjam se, tako je sam pravil, stare mamke, ki je po večerih zunaj sedé noge 10 minut in še dalje v mrzlo vodo držala in rekala: „Če tega ne storim, potem me noge žgejo in se tako trudno čutim. Voda pa vse ven potegne.“ (Dalje sledi.)

Nekaj spominov na Finsterbuša.

Lepo je dijaško življenje, in lepši so spomini bivših dnij, „ki bili so in več jih ni“. Čeravno hodi dijak marsikterikrat s strahom in trepetom v šolo, ker se doma ni dobro pripravil, ni vsega naučil, ima vendar tudi svoje lepe in dobre ure. Kar se pripeti žalostnega v življenju, se kmalu pozabi, a spomini na lepe čase ostanejo.

Kakih 50 let je od tega. V Celovcu v gostilni „pri Švabu“ smo se navadno shajali. Takrat je živel v Celovcu neki trgovec, ki je prodajal krtače, milo, zvezke in vse tiste reči, ktere pač dijaki potrebujejo. Imenovali smo ga le „Finsterbuš“, menda se je tudi tako pisal. Kakor je čudno njegovo ime, tako in še bolj čuden je bil on sam. Dijake je imel rad in včasih nam je še plačal kakšno pivo, zato pa smo tudi vse pri njem kupovali. Čuden in smešen pa je bil, da si moral iskati njemu jednakega. Poznal ga je skoraj vsak človek in vsak se je z njim norčeval; čeravno ni bil slabe pameti,

*) Lahko mislimo, da so, če je kdo bosljal ali kaj storil, kar je Kneipp priporočal, ga dražili: o ti kneipaš! namesto reči: tudi tako delaš kakor Kneipp.

je vendar verjel skoraj vse. Ta Finsterbuš je tudi večkrat zahajal k „Švabu“.

Nekoč je sedel v prvi sobi gostilne, med tem, ko so bili v drugi sobi nekateri mestjani. Ko ti zapazijo Finsterbuša v prvi sobi, si hitro izmislijo nekoliko ponorčevati se z njim. Eden začne pripovedovati, da vé za „cizeljno gnezdo“. To gnezdo ima, pravijo, čudno moč v sebi. Kdor ga nosi s seboj v žepu, tega nobeden človek ne vidi. Omenjeni mestjan pripoveduje prav resno, kje je to gnezdo na Križni gori, popiše natančno kraj, pot, grm, kjer je skrito. Finsterbuš je pazljivo poslušal, potem pa kar naenkrat vstane, plača svojo pivo in gre naravnost proti Križni gori na tisti kraj, kjer bi moralo biti skrito gnezdo. To so zapazili mestjani. Smejaje se grejo za njim, a vendar precej daleč oddaljeni. Ko se bližajo grmu, kjer je bilo čarobno gnezdo, že vidijo Finsterbuša stati tam pri drevesu, a gnezda ni bilo več, že je romalo v Finsterbušev žep. Kakor bi Finsterbuša res ne videli, začnejo se hudovati, kdo je neki gnezdo ukradel, kaka škoda je takšnega zaklada itd. Finsterbuš pa se je na tistem mužu in smejal poleg grma, menéč, da ga nikdo ne vidi. Pa kako tudi ne? Saj so hudomušni mestjani res tako ravnali, kakor bi ga ne videli. Vsi razjezeni, seveda samo na videz, grejo proti domu. Nevidni Finsterbuš pa sredi med njimi. A dobro se mu ni godilo! Zdaj ga dregne eden s komolcem zdaj z nogo, drugi ga sune med rebra ali celo v obličje in vsak se čudi in vpraša, kam je vendar zadel roko, nogo, ko nikogar ne vidi. A jezil se Finsterbuš vendar ni, še dopadlo se mu je, ker je tako presenetil in prevaral mestjane. Ti pa so se obnašali, kolikor je le bilo mogoče resno in modro.

Zavihejo jo zopet k „Švabu“. Tam se znovega hudujejo in kregajo, kdo je ukradel čarobno cizeljno gnezdo. Vsedejo se okoli mize, zahtevajo piva in gulaša. Finsterbuš je bil sredi med njimi. Pa Bog si vej, zakaj je danes pivo tako slabo! tudi gulaš ima vse mogoče napake. Zato izlije zdaj ta, zdaj drugi svoje pivo proč, a ne na tla, ampak naravnost v Finsterbuša v obličje. Tudi od gulaša je romal kos za kosom Finsterbušu v obličje in na obleko. Revež je vse voljno prestal, saj je bil „neviden“. Konečno so se vendar meščani piva in gulaša a tudi smeha nasitili in šli domu. Tudi Finsterbuš je šel s svojim gnejzdom v žepu, a mestjani so imeli s tem dogodkom še mnogo smeha in zabave.

Drugokrat se je Finsterbušu celo prigodilo, da je bil zaprt, čeravno je le resnico govoril, kakor je mislil. Bil je namreč cesarjev god. Mesto je bilo lepo razsvetljeno. Nasproti mestni hiši so imeli iz lučice napravljene črke, geslo našega presvitlega cesarja: „viribus unitis“ — „z združenimi močmi“. Finsterbuš pride tja, se tam ustavi, stopi široko, roke na hrbtu, zakima z glavo in vzdihne: „ja ja, viribus unitis und wenn's a nit is“. (Dà, dà, z združenimi močmi in če tudi ne gré.) „Halt! im Namen des Gesetzes... (Stoj! V imenu postav!) zagrmi za njim in takoj je moral z oboroženim varuhom mirú v ječo premišljevat, da ni vselej dobro, če človek glasno misli.

Takrat so dozidali tudi železnico iz Maribora v Celovec. Veliko se je torej govorilo o železnici. Nekateri so mislili, da se zastoj tudi lahko pelje, vsaj Finsterbušu so tako pravili. On se sicer še nikdar ni vozil po železnici, če se pa zastoj more peljat, bi vendar le rad poskusil do Maribora. Res, prijatelji njegovi mu povéjo, kako naj napravi. Rečejo mu, naj se vsede v voz (vagon) in ko bode prišel tisti železniški uradnik, ki ga imenu-

jejo „konduktér“, ščipat vozni list, naj kar s kazalcem desne roke „pod nosom ven pokaže“ in sprevodnik bo že vedel kaj to pomeni. Res, ko pride sprevodnik, so drugi imeli vsi vozne liste, ktere je vse pregledal in poščipal, ko pa je prišel do Finsterbuša, je ta s kazalcem desne roke „pod nosom ven pokazal“. Sprevodnik se nasmeje in odide, ker so ga bili mestjani že o tem poučili in mu tudi karto plačali. Finsterbuš je bil ves vesel, da se mu je tako posrečilo. V Mariboru izleze, si ogleda mesto, se malo okrepeča, potem pa hajdi nazaj! Napravil je ravno tako kakor prej, vsedel se je v voz brez karte. Ko pride sprevodnik, zahteva tudi od njega vozni list. A on mu pokaže s kazalcem desne roke zopet pod nosom ven. Sprevodnik ga resnobno gleda. On pokaže še enkrat, a zastoj. Sprevodnik strogo zahteva list, še razžaljen je bil vrh tega, da se hoče tuj človek z njim norčevati. Kaj je preostalo, Finsterbuš je moral plačati vozni list in poleg tega še kazen.

Ko je prišel domú, se je hudoval, da ga imajo za norca. A njegovi prijatelji ga vprašajo, kako je napravil, da je moral plačati kazen. Gotovo je le sam kriv. Povedal jim je, da se je dol dobro vozil brezplačno, a nazajgrede je bil drug sprevodnik in ta ni hotel poznati znamenja, tako je moral plačati kazen. Poučili so ga, da je temu sam kriv, zakaj nazaj grede bi moral z levo roko pokazati „pod nosom ven“, a ne z desno. Pa tega nikdar ni več skusil, preveč ga je jezilo, da je moral kazen plačati.

S.

Župnija sv. Urha v Selah.

(Spisal † župnik Fr. Rup.)

Kakor pričuje šematizem krške škofije, imenuje se cerkev sv. Urha v Selah že dné 5. maja 1364 kot samostojna župnijska cerkev. Zatorej je vsaj že 532 let stara. menda pa je še bolj priletna, zato bo zanimivo pozvedeti, kako se je godilo Selski cerkvi in fari v minulih časih. — Porabil sem v ta sestavek spominske bukve in starinska pisma, ki so shranjena v cerkveni blagajni in v posebni omari.

I.

Dušno pastirovanje v selski župniji so oskrbovali že od nekdanj cistercijski mnih iz samostana v Vetrinju blizu Celovca. Isti mnih so pastirovali tudi po vsej spodnji Rožni dolini in po njenih postranskih kotih. Zato je imel vetrinjski opat latinski naslov. „Per inferiorem vallem Rosarum Archidiaconus natus.“ Ta vetrinjski samostan je ustanovil l. 1142. grof Bernard Sponheimski; posvetil ga je l. 1202. nadškof Eberhard Solnograški, odpravil pa ga je l. 1786. cesar Jožef II. Grajskeino vetrinjskih mnihov je nakupila od vlade leta 1833. poknežena rodovina Liechtensteinska, zato je postal knez Liechtenstein patron selske župnije.

Selska župnija leži med visokimi gorami, ki se imenujejo: Obir, Žeče (Setice, znabiti Šetišče?), Javornik, Hrlovc in Košuta. Od vzhodnega sedla Šajde do zahodnega sedla Oslice je pet ur težavnega pota. Od Hanjša pod Košuto na jugu do Drajarja na Hrlovcu proti severu se nahodiš hribov in dolov prav zadosti, ako hočeš to pot storiti za poltretjo ur. Prebivalcev je zdaj 1060 duš, ki stanujejo po 145 hišnih številkah. Raztrešeni so po zvrhnjem Kotu, po srednjem Kotu, blizu cerkve, po Logu, ob Freibahu in na Šajdi. Go-

vorica je povsem slovenska, čeravno bi nekateri strašno radi vse ponemčili.

V prejšnjih stoletjih je bilo tukaj dušno pastirvanje nekako drugače kot zdaj. Po dvakrat na teden sta prihajala po dva vetrinjska mniha v Sele; dohajala sta iz Kaple pri Dravi, kjer so mnihimeli svoje skupno stanovanje. Z rogovi trobeč sta naznanjala svoj prihod, da je ljudstvo vedelo poklicati je, komur je bilo duhovske pomoči potreba. Ko sta opravila svoj posel, in nasitila svoje konje, pa tudi sama z jedjo se okrepčala, tedaj sta se vrnila domu, ako ni bilo treba ostati tukaj do drugega dne. Matične bukve so hranjevali v Kapli, in tje so pokopavali tudi mrlične. Še le l. 1731. se začnajo poročne, l. 1736. krstne in l. 1767. tudi mrtvaške bukve. Takrat so začeli Selani pokopavati svoje mrlične doma, krog svoje farne cerkve.

Da najdejo dohajajoči mnih svoj živč, in da lože preskrbujejo svoje konje, dajali so prebivalci rži in ovs, masla, klobas in sira na one znane kraje, kjer so mnih ostajali, vedrili ali nočili. Tako se je začela kolektura ali bernja. Ko je cesarska vlada odpravila vetrinjski samostan, zaračunili so to bernjo selskim duhovnikom med letno plačilo. Tako je postalo to dajanje posihmal ljudska dolžnost. Spomina vredno je to, da se ta kolektura nikdar ni pobirala, temveč vselej so jo nosili dajalci sami v duhovnišnico.

Prav gotovo je bila že pred letom 1364. cerkev v Selah, ktera se imenuje že takrat „samostojna župnijska cerkev“. Pa bila je gotovo le majhna. Sedanje zidovje je deloma iz 15. ali 16. stoletja. Sprednji kor je gotično pozidan, čeravno pozneje nekoliko popačen. Vsa cerkev je 13 metrov dolga in 5 metrov široka. Na južni strani je cerkvi prizidana že pred l. 1752. kapelica sv. Notburge, ktera je 6 metrov dolga in 4 metre široka. Na večerni strani zaslanja cerkev močen in visok zvonik, kteri ima v svojem znožju vhod ali cerkvena vrata.

Ko so divji Turki l. 1492. pustošili Koroško, privihrala je jata Turčinov tudi v Sele. Z božjo pomočjo in pod varstvom sv. Urha se je obvaroval naš kraj teh divjakov. Ljudje pravijo, da se jim je grozeč prikazal sv. Urh, in da so zvonovi sami začeli zvoniti. Turški žrebci so začeli v zemljo se udirati, zato so Turki bežali, in nikdar jih več ni bilo v te kraje nazaj. Spomin te zgođe shranjuje zidana kapelica ob jutranji strani cerkve na Husovem polju.

(Dalje sledi.)

Drobiž.

Koliko se je pokadilo tobaka v Avstriji leta 1896? Lansko leto se je pokadilo tobaka vsake vrste za 93 milijonov 205 tisoč 869 goldinarjev; torej za 3 milijone 540 tisoč 53 gld. več kakor l. 1895. Največ se je pokadilo „dram“ po pol krajcarja, namreč 1109 milijonov, ker te žuli vsaki frkolin; kratkih smodk po dva in pol krajcarja 516 milijonov, športcigaret po krajcarji 417 milijonov. Portorik se je porabilo 209 milijonov, sultan-cigaret 208 milijonov, trabuko-smodk 41 in pol milijona, britanik 37 milijonov. Vsega skupaj se je pokadilo 1244 milijonov smodk in 1995 milijonov cigaret.

Janezkova ura. Janezku je bila ura obstala; nese jo torej k urarju, da bi mu jo popravil. Ko pride zopet po njo, vpraša, koliko je dolžan. „Pet desetie“, odgovori urar. To se je Janezu malo preveč zdelo, zato vpraša urarja: „I kaj je neki bilo uri, da sedaj poprava toliko znaša?“ „Drobtinica kruha je bila v njej

in to sem moral ven vzeti,“ reče urar. — Janezek pa: „Veste kaj, koliko bi vam pa bilo treba plačati, ako bi bili cel hlebec kruha v uri našli in ga ven pobrali?“

Uganke.

Čveterokotnici.

1.				2.			
V	B	R	R	K	T	R	R
D	D	D	K	I	I	I	I
E	E	O	O	Č	Č	B	B
Č	Č	A	A	A	A	S	S

Uredi črke tako, da dobiš v posameznih vrstah počez in navzdol enake besede.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev številopisa v 21. številki.

R o d
a p n o
z v e r
š a š
I d a
R e n
J e f r e m
a l k a l i
J e r n e j
t e r a n
E f e z
m o r j e
I n o m o s t
r a j
p e s a
O g l e j
v' h ū
S r b
o k o
d i r
t o p
e m i r

Razširjajte „Mir“ povsod,
ter probujajte z njim naš rod!

Smešničar.

* V dvomu: „Ne vem, kaj bi bilo boljše, ali bi bil moj sin pesnik ali slikar“, rekla je gospa svoji prijateljici. Ta pa ji reče: „Pesnik naj bo, ker je papir bolj po ceni kakor platno.“

* Vinski bratec. „Veš, draga ženica, kamela je taka žival, da cel teden brez pijače dela.“ „To ni nič posebnega, dragi mož“, odgovori žena, „jaz poznam kamelo, ktera brez dela cel teden pije.“

* Čuden lovec. Sosea: Zakaj ne gre tvoj moč nič več na lov? Odgovor: „Prepovedala sem mu, ker je zajec lovil, kozle streljal in »mačka« domu nosil.“

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podkloštru.
Odgovorni urednik Iv. Terselič.

Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.